

Egy beázott álom

Aznap minden rendben ment.

De tényleg. Bélának nem kellett sípoló tüdővel rohannia reggel a buszhoz, időben elérte. Az a kritikus gomb is pedánsan tartott, ami előszeretettel szokott szétpattanni a pocakján; fene tudja miért, tegnap este se evett csak fél tábla szalonnát. A kávéfőző tizenegy Miatyánk nélkül is működésbe lendült, a nyomtató kétszer ennyi belerúgás hiányában is hűségesen köpködte a papírt. Az iktatóprogram nem fagyott le, az ügyfelek türelmesek, mosolygósak és kedvesek voltak.

Később még Osztályvezető Karcsi is behívatta, hogy szanaszét dicsérgesse a kiváló munkájáért, és kilátásba helyezze illetményének teljesítményalapú emelését. Bélának dagadt a melle a büszkeségtől. Főleg akkor, amikor a főnöki szobából kilépve rajtakapta a titkárnőt, azt a formás kis Klárikát, hogy fülét az ajtóra tapasztva hallgatózik, aztán pozsgás orcákkal azt rebegette neki: „*Gratulálok, Béla! Igazán megérdemelted.*”

Béla lebegett a boldogságtól, a gépe elé ülve úgy érezte, ő maga A Közigazgatás. Jogviszonyának harminc éve alatt mindig is tudta, hogy egyszer eljön az ő napja. Paragrafusok kanyargós mintájára lüktetett vérében a hivatástudat, valódi úttörője volt annak, hogy egy kis vidéki hivatalban is lehet magas a szakmai színvonal. Csodálatosnak és dicsőségesnek tartotta a munkáját, annak minden nehézsége és viszontagsága ellenére, faltól falig töltötte a szívét az emberek segítségének nemessége, imádott apró, de nélkülözhetetlen fogaskerék lenni egy országos gépezetben. És lám, ma mindennek beérett a gyümölcse! Afféle édes, húsos, illatos gyümölcs, amiből legszívesebben siker-pálinkát főzött volna.

Olyannyira belefeledkezett a pillanatba, hogy egy hirtelen ötlettől vezérelve feltérdelt az íróasztalára, és a karjait tárogatva egész egyszerűen a közigazgatás hamvaiból éledő fénymadarának érezte magát.

– Kkkkhhhhhhsssss! – csapkodott a kezével, mint aki képes az égig szállni, és még tovább. – Kkkkhhhhhhsssss!

Aztán valami fura történt.

Béla hangot hallott, ami amilyen igéző volt, olyan zavaros is.

– Jézusom, hívta már valaki a mentőket?! – duruzsolta Klárika távolról, és valahogy mégis közelről. Sőt, egyre közelebből. És egyre hangosabban. Egyre élesebben. Tulajdonképpen sipítva. – Mit csinál a kezével? Idegrángása van? Vergődik, az életéért küzd!

Egyre több orgánum csatlakozott Klárikához, Béla felismerte munkatársainak változatos érzelemkitöréseit.

– Tyű, a keservit!

– Nem kén' szívmasszázst adni?

– Hol vannak már? Józsi, ugye nem a tűzoltókat hívtad?

– Szerintem kipurcant.

– Dehogy purcant! Nem hallod, hogy krárog?

– Hogyne krárogna, alig kap levegőt a hasától! Én megmondtam már ezerszer, hogy fogynia kéne...

Ahogy a hasa szóba került, Béla ráébredt, hogy valami hűvöset és nyirkosat érez alatta.

– Kkkkkhhhhhsssss! – ismételte, de még a saját fülét is sértette vele. Közel sem hangzott már olyan fenséges főnixnek, mint az asztalon térdepelve. – Kkkkkhhhhhsssss! – A karjával is próbált tovarepülni, de roppantul nehezen mozdult, és még fájt is, valami érdes súrolta a rövid ujjú ing alól kikandikáló, meztelen bőrét.

Hová lett az asztal a térde alól? Miért hasal? Hol van? És egyáltalán mi történt?

Ólmos szemhéja küszködött és remegett, hogy látáshoz juttassa. Először csak homályos foltokat érzékelt, de ahogy Klárrika leguggolt elé azzal a gyönyörű, kék tekintetével, minden kitisztult.

– Magához tért! Magához tért! Béla, felismersz engem? Hány ujjamat mutatom?

Igen, Béla előtt minden kitisztult. Az is, hogy Klárrika majdnem kinyomta a szemét számárfülre álló, csontos ujjával, az is, hogy az orra alatt a pince vizes kőpadlója szaglik, és még az is, hogy a kritikus gombbal együtt körülbelül három másik is elpattant a pocakján. Utóbbiban volt a legbiztosabb, kegyetlenül fázott a hason fekvéstől.

Hárman rángatták fel. Az egyikük Osztályvezető Karcsi volt, aki a mutatvány végeztével hümmögve, kecskeszakállát simogatva lépett Béla elé.

– Emlékszik, mi történt?

Béla megtörölte gyöngyöző homlokát, bekapta a szőlőcukrot, amit Klárrika nyomott a kezébe, és meghúzta a vizespoharat, amit az asztalon talált.

– Én... emlékszem, hogy szép napunk van... és az előlépte...

Osztályvezető Karcsinak igencsak megnyúlt a képe.

– Szép nap? Béla! Hiszen vihar tört ki, beázott az irattár. Mindenki lesietett, hogy mentse a menthetőt, de maga meg talált csúszni a nedves lépcsőn, és hasra esett.

– E... elájultam?

– El.

– Álom volt? Az egész... az előléptetés... csak... álom volt?!

– Én nem tudom, miről hadovál, Béla, de nem bánám, ha összeszedné magát. Az ügyfél már öt teljes perce vár magára az irodája előtt. Józsi, mondja vissza a mentőt, kutya baja!

Józsi a felmosórongy nyelének végével, szégyenkezve vakarta meg a halántékát.

– Mindegy, Főnök! Véletlenül a zsernyákokat hívtam. Tudod, hogy stresszhelyzetben rosszul teljesítek.

– Kicsi hiba nem nagy kár. Na, oszoljon mindenki! Ne aggódjon, Béla, amíg maga kipihente magát, a többiek kihordták az ügyiratokat. Az ügyfélfogadásnak mennie kell!

– És az ég szerelmére – szúrta még oda Klárika szemét forgatva, foghegyről. – Gombold már be az inged...